

Τρεις φορές την εβδομάδα παρακολουθούμε μαθήματα Ελληνικών σε μια μικρή ιδιωτική εκκλησία. Μάθημα μας κάνει ο παπάς. Τα πρωινά είναι τραπεζικός υπάλληλος, την Κυριακή παπάς και τα απογεύματα δάσκαλος Ελληνικών. Δεν μοιάζει με τους άλλους Έλληνες παπάδες που συναντάμε στην επίσημη Ελληνορθόδοξη εκκλησία της συνοικίας μας. Δεν έχει γένια, τα μαλλιά του είναι κοντοκουρεμένα και συνήθως φοράει μαύρο κοστούμι και κολάρο. Είναι ένα είδος πρόχειρου εξατάξιου σχολείου όπου διδάσκεται κυρίως ανάγνωση και γραφή. Επίσης μαθαίνουμε να κλείνουμε ρήματα και ουσιαστικά και που και που ξεσκονίζουμε και την προπαίδεια. Πράγμα μάλλον άχρηστο εφόσον όλοι φοιτούμε σε πρωινό σχολείο. Δεν έχουμε θρανία. Γράφουμε στα γόνατα μας. Τον αποκαλούμε Πάτερ και η πιο προσφιλής του μέθοδος πειθαρχίας είναι η βέργα, οι φωνές και η τιμωρία. Παίρνω πάντα δέκα και είμαι πολύ ήσυχη, όμως δεν μου αρέσει το Ελληνικό σχολείο, ούτε κι ο Πάτερ. Ούτε στην Αδελφή μου αρέσει. Προσποιείται πονόκοιλο κάθε απόγευμα πριν το μάθημα και έτσι γλιτώνει από την υποχρέωση φοίτησης σε αυτό το σχολείο.

Μια μέρα ο Πάτερ μου λέει μπορείς να παραδεχτείς ότιμίλαγες εν ώρα μαθήματος και δεν θα τιμωρηθείς. Μίλαγες; Όχι. Σε ξαναρωτάω. Μίλαγες; Όχι. Μίλαγες; Όχι. Είσαι πεισματάρη! *Γεύση αδικίας σε σταθερές δόσεις έως την τελική εξουθένωση. Εμπέδωση του αδιεξόδου.* Στο σπίτι δηλώνω ότι δεν θέλω να ξαναπάω στο ελληνικό σχολείο. Κλαίω. Δείχνω στη Μητέρα τα σημάδια από τις οκτώ χαρακιές. Τις φουσκάλες με το υγρό. Η Μητέρα με συνοδεύει την επόμενη φορά και κάτι λέει στον Πάτερ. Έτσι σταματάει το ξύλο αλλά συνεχίζω τα μαθήματα. Πλησιάζει το Πάσχα και θέλω να ντυθώ Μυροφόρα. Ο Πάτερ μας δείχνει τα φορέματα από φτηνό μωβ και λιλά λαμέ ύφασμα και η επιθυμία μου μεγαλώνει. Μου λέει ότι μπορώ να γίνω Μυροφόρα και να συμμετάσχω στο στολισμό του Επιταφίου αν στο τέλος κάθε εβδομάδας, σκουπίζω την εκκλησία-σχολείο. Συμφωνώ χωρίς δεύτερη σκέψη. Παρατηρώ ότι η παλιά λεκιασμένη σχισμένη εδώ κι εκεί γκρι μοκέτα αναδίνει μια περίεργη ξινή μυρωδιά και διάφοροι λεκέδες απλώνονται σε άτακτα σχήματα εδώ κι εκεί. Καθώς προσπαθώ ανεπιτυχώς να σύρω την βαριά χειροκίνητη σκούπα στην επιφάνεια της με τυλίγει ένα σύννεφο σκόνης και με πνίγει μια ακόμη κρίση άσθματος. Η Μητέρα με συνοδεύει πάλι στο μάθημα και κάτι λέει στον Πάτερ για την σκόνη και το αλλεργικό άσθμα. Ευτυχώς παραμένω Μυροφόρα. Ο Πάτερ μοιράζει ρόλους για το σκετς της 25 Μαρτίου. Δεν θέλω να παίξω και κυρίως δεν μου αρέσει ο ρόλος της χαροκαμένης μάνας. Επιμένει να πάρω το ρόλο. Παραπονιέμαι στην Μητέρα. Ο Πάτερ όμως επιμένει. Στην παράσταση νιώθω ίλιγγο. Μετά ένα κενό. Αδειάζει το μυαλό μου καθώς στέκομαι στην πρόχειρη σκηνή που είναι στημένη στα σκαλιά έξω από το Ιερό. Όμως οι λέξεις επιστρέφουν κι έτσι καταφέρνω να πω τα λόγια μου και να μοιρολογήσω πειστικά το νεκρό γιο μου που βρίσκεται ξαπλωμένος ακίνητος μπροστά μου. Φοράω ένα μαύρο φόρεμα της μητέρας με δαντελένια μανίκια και ένα μαύρο μαντήλι στο κεφάλι. σαν κι αυτό που φοράει η γιαγιά που διασχίζει τη σελίδα του σχολικού αναγνωστικού της πρώτης τάξης. Ενώ σκέφτομαι την εικόνα με την γιαγιά με το κατσαρόλι με το

ζεστό γάλα, ακούω τα χειροκροτήματα των γονιών από μακριά. Η Μητέρα λέει άντε πέρασε κι αυτό.

Μερικές φορές η Μητέρα αργεί να με πάρει από το Ελληνικό σχολείο. Τότε περιμένω μόνη μου. Στοιχίζω τις καρέκλες για το επόμενο μάθημα. Τακτοποιώ το γραφείο του πάτερ. Καθαρίζω τον πίνακα. Χαζολογώ μπροστά στις εικόνες. Υπάρχει μια που απεικονίζει τον παράδεισο και την κόλαση. Ανατριχιάζω κάθε φορά που την κοιτάω. Αποφασίζω να στρέφω το κεφάλι μου αλλού κάθε φορά που περνάω από δίπλα της. Όμως δεν μπορώ να αντισταθώ στον πειρασμό και τον φόβο μου και κάθε φορά τις ρίχνω μια πολύ γρήγορη ματιά. Ο πάτερ με παρατηρεί και μου λέει ότι εκεί πηγαίνουν τα κορίτσια που κάνουν αμαρτίες. Στο σπίτι ζητώ από τη Μητέρα να μου εξηγήσει τι είναι οι αμαρτίες. Μου λέει *‘αμαρτία είναι να λες ψέματα, να κάνεις κακό στους άλλους, να μην αγαπάς την οικογένεια σου’*. Την ρωτάω αν με αγαπάει. Άντε πήγαινε μου λέει. Όλο ερωτήσεις και κουβέντες είσαι. Όταν βαρεθώ το πήγαινε-έλα μες την εκκλησία πηγαίνω και στέκομαι στην πόρτα και χαζεύω το δρόμο. Υπάρχει ένα ψηλό δέντρο στο μικρό τσιμεντένιο προαύλιο. Κάποιο συνεργείο αυτοκινήτων λίγο πιο πέρα. Όταν συγυριστεί η αίθουσα ο Πάτερ πηγαίνει στο Ιερό. Μερικές φορές φωνάζει κι εμένα να τον βοηθήσω στην τακτοποίηση. Μετά τρώει τηγανητό ψάρι και πατάτες τυλιγμένα στην εφημερίδα και πίνει κρύα μπίρα. Παρατηρώ το λάδι που έχει απλωθεί στην εφημερίδα και στα δάχτυλά του. Η μυρωδιά της μπίρας κολλάει στα ρουθούνια μου. Το αρυτίδωτο παχουλό του πρόσωπο με τα μικρά διαπεραστικά σκούρα μάτια γίνεται αρνητικό στερεότυπο που θα κατοικήσει μέσα στο νου μου πολλά χρόνια. Με κοιτάζει μπουκωμένος και μου λέει ότι απαγορεύονται τα κορίτσια μέσα στο ιερό. Τον ρωτάω γιατί. Μου εξηγεί τους λόγους. Στο μεταξύ έχει φθάσει και η Μητέρα.